

HOE WEEET IK MIJ EEN GOED BEROEP TE VERZEKEREN ?

In de meeste vakken is er een overschot aan geschoolde krachten. Het gebruik der atoomplijting opent voor iedereen, maar bijzonder voor de meer ontwikkelden, nieuwe horizonten; zij biedt talrijke nieuwe mogelijkheden, goed betaalde betrekkingen.

Op Woensdag 19 October e.k., om 18,30 uur begint in de Volksuniversiteit Maurits SABBE, Koninklijke Atheneum te Antwerpen (ingang Pijlstraat) de cursus :

" Levensproblemen en de moderne wetenschappen "

Deze cursus zal u in de geheimen van deze jonge wetenschap inwijden en u aanduidingen geven over de toepassingen in de geneeskunde, de nijverheid en de landbouw. De cursus wordt op vulgariserende en aantrekkelijke manier gegeven, zonder ingewikkelde wiskundige formules, en kan zodoende door iedereen genoten worden.

TENTOONSTELLING VAN HEDENDAAGSE

CHINESE AMBACHTKUNST

BOEKEN over CHINESE KUNST
GEEMAILLEERD KOPERWERK
LAKWAREN KANTWERK
Iedere Donder - Zaterdagmiddag
toegankelijk van 14,30 tot 18 uur.

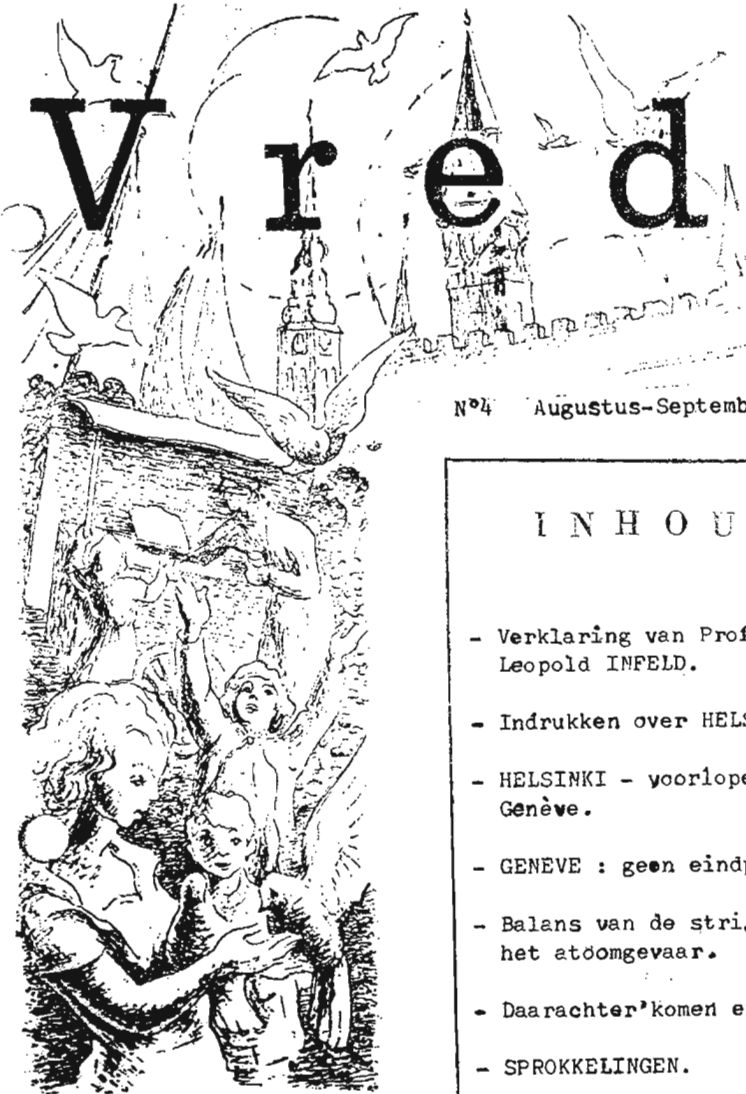
Markgravestraat 14, Antwerpen
alsook iedere Zondag van 10 tot 13 u.

Inkom gratis

Verantw. uitg.: Rose Michaut-Visitandinnestraat, 12 - Brussel

TWEEMAANDELIJKSE UITGAVE VAN DE BELGISCHE UNIE VOOR DE VERDEDIGING VAN DE VREDE (B.U.V.V.)

V r e d e

N°4 Augustus-September 1955

I N H O U D

- Verklaring van Professor Leopold INFELD.
- Indrukken over HELSINKI.
- HELSINKI - voorloper van Genève.
- GENEVE : geen eindpunt !
- Balans van de strijd tegen het atoomgevaar.
- Daarachter komen er nog.
- SPROKKELINGEN.

P.C.R. 8175.68

WATTEBUSTR. 17 BRUSSEL

TEL. 12.52.82

Een verklaring van Professor Leopold Infeld

Prof. Leopold Infeld, Vice-voorzitter van de Wereldvrede Raad, destijds een van de naaste medewerkers van Albert Einstein, leidde de Poolse delegatie op de Geneefse atoomconferentie. Exclusief voor de persdienst van de Wereldvrede Raad, legde hij volgende verklaring af:

"De conferentie van de Verenigde Naties over de vreedzame toepassing van de atoomenergie had het karakter van een conferentie zoals de wereld reeds lang heeft gemist. Tijdens deze conferentie werden de kunstmatige scheidingen tussen de "Oostelijke" en de "Westelijke" wetenschap doorbroken. Er was daar slechts één wetenschap: de wetenschap in dienst der mensheid. Weer wisselden de geleerden uit de gehele wereld hun ervaringen uit en leerden zij van de resultaten en de fouten van anderen. Vele inzichten, die tot nu toe het etiket "geheim" droegen, werden hier in het openbaar besproken, tot nut van alle wetenschapsmensen. Voor de wetenschap is dit vanzelfsprekend de normale weg voor vooruitgang. Het is een weg die door de koude oorlog en door de angst zeer ongelukkig versperd werd. De geschiedenis van de wetenschap toont duidelijk aan dat zij zich internationaal ontwikkelt en geen nationale grenzen kent. Op de afgelopen conferentie werd de internationale wetenschap weer de kans gegeven om zich, ongehinderd door vrees en politieke hinderpalen te ontplooiën. De samenhang tussen de atoomenergieconferentie en de vrede is eveneens duidelijk. Nadat de geleerden door de politiek van de koude oorlog gedwongen waren van elkaar gescheiden en voor vernietigingsdoeleinden te werken, nemen zij thans enkele functies van de politici over en gebruiken hun ervaringen ter versterking van de vrede. Geleerden uit "Oost" en "West" zijn tot het inzicht gekomen dat ieder veel van de ander leren kan. Iedereen doet de ervaring op, dat de ander bij de oplossing van problemen, die beiden moeten oplossen, aanmerkelijke vooruitgang heeft geboekt. Ieder kan ertoe bijdragen de fouten van de ander te overwinnen. Het meest wordt hen echter weer duidelijk, dat wat de geleerden altijd hebben geweten: dat de wetenschap internationaal is en met het volste recht de zaak van de vrede dient."

INDRUKKEN OVER HELSINKI

d o o r

Van Malderen

(waarnemer voor Burgmeester De Bunne van Aalst)

Men heeft mij verzocht mijn algemene indrukken weer te geven over het Wereldcongres voor de Vrede, gehouden te Helsinki van 22 tot 29 Juni jl.

Ik moet eerlijkheidshalve bekennen dat zulks, voor een observator die voor een eerste maal aan dergelijk congres deelneemt, niet van moeilijkheden ontbloot is, daar men inderdaad als het ware overrompeld wordt door de vloed van indrukken, die niet zo gemakkelijk te rangschikken zijn in een reusachtig raderwerk, zoals het Wereldcongres voor de Vrede terecht mag genoemd worden.

Want meer dan 2.000 afgevaardigden, ruim 80 landen vertegenwoordigend, hebben er aan gehouden (sommigen ten koste van zeer zware inspanningen en moeilijkheden) te Helsinki aanwezig te zijn, om er de beleidenis te komen afleggen van een brandend verlangen en een onwrikbare wil om de wereldvrede te kunnen bestendigen.

Van het Westen tot het Verre Oosten zijn honderden mensen van goede wil naar Helsinki getogen, Helsinki, dat gedurende acht dagen een kruispunt geworden was van alle ideeën, die samenvloeien naar de maalstroom van de Vrede.

De ideeën hebben zich inderdaad ontmoet en gekruist te Helsinki, want gelovigen als niet-gelovigen, vertegenwoordigers van wetenschappelijke als van sociale en culturele milieu's, hebben er gedurende acht dagen gezamenlijk gepogd alle wegen die naar een werkelijke vrede kunnen leiden, te effenen.

Zagen we er niet de hoogste gezagdragers, zowel van katholieke als van andere erediensten, hun verlangen naar een vreedzaam naast elkaar bestaan openbaren?

Hebben zelfs de politieke vertegenwoordigers van alle partijen er niet aan gehouden, zij het als gedelegeerde of als observator, hun stem te verheffen tot ruimere verstandhouding, niet alleen onder de naties maar ook tussen de onderscheidene opinies en regimes?

Konden we er niet de boodschap van de vertegenwoordigers der volksdemocratiën appreciëren, die langs de weg van onderhandeling en co-existentie de brug tussen Oost en West nog verder willen verstevigen?

En hoewel we ons ervan bewust moeten zijn dat de gevoerde besprekingen noch de onderscheidene regeringen binden,

noch voor alle problemen een onmiddellijke oplossing konden brengen, toch moeten wij het reusachtig werk onderlijnen dat te Helsinki werd gepresteerd en de nieuwe horizons die er wellicht voor de internationale politiek worden geopend.

Dat delegaties uit het Westen nog te veel gesproken hebben uit persoonlijke naam of uit naam van een te beperkte volksgroep is wellicht te wijten aan het feit dat in de bredere volkslagen de evolutie van de internationale politiek een zeer verward kluwen is en dat, algemeen gezien, de achterdocht en de angst, die de harten der mensen doorheen gans de wereld nog gevangen houdt, te zeer nog door bepaalde kringen wordt gevoed.

En nochtans meen ik in alle eerlijkheid te mogen zeggen dat op het Wereldcongres voor de Vrede, bij alle besprekingen, steeds de diepe betrachting op de voorgrond trad langs vreedzame weg, door co-existentie tussen alle landen ter wereld, met eerbiediging der bestaande politieke regimes en met gelijke rechten voor elke natie, een oplossing te vinden voor alle internationale problemen.

Moet hier beklemtoond worden dat op het Wereldcongres bestendig gewezen werd op de gevaren van de A- en H-bom en dat alle weerbare krachten voor de Vrede werden opgeroepen voor de strijd tegen verdere experiënties en vervaardiging van deze massa-moordtuigen?

Ook wil ik hier mijn oprechte gevoelens uitdrukken om Finland in het algemeen en de bevolking van Helsinki in het bijzonder, te danken voor de gulle gastvrijheid waarop zij de pioniers van de Vrede hebben onthaald.

Het Wereldcongres voor de Vrede mag op verdragende en vruchtbare arbeid terugblikken. En nochtans blijft aan het Wereldcomité voor de Vrede thans de zware taak de resultaten van dit congres aan gans de wereld bekend te maken en ALLE krachten te mobiliseren in haar kruistocht voor de Vrede. Want het moet iedereen duidelijk worden gemaakt dat een zo primordiale kwestie als oorlog en vrede niet de zaak kan zijn van één enkele politieke partij of een minderheidsfractie der publieke opinie.

Er moet steeds meer en meer nadruk worden gelegd op het feit dat aan dit probleem de welvaart van alle naties en ook van alle mensen verbonden is, waar ook zij zich bevinden op de maatschappelijke ladder en welke ook hun politieke overtuiging weze.

En, kan onze conceptie nopens het bereiken van meer sociale rechtvaardigheid, die hopen wij aan de basis ligt van ons aller streven, en kunnen onze strijdmethodes tot de stichting van een schonere en betere samenleving, in zichzelf ook fundamenteel verschillen, dan ben ik er toch van overtuigd dat de verwezenlijking van dit ideaal, functie is

en blijven zal van onze voornaamste betrachting: "nooit geen oorlog meer", en de beoogde wereldvrede enkel maar de bekroning kan zijn van de eerbiediging van de rechten van de mens, als individu en in collectiviteit, in een democratische wereld waar gelijkheid, broederlijkheid en vrijheid geen ijdele woorden meer zullen zijn.

Ik wens dan ook de BELGISCHE UNIE VOOR DE VERDEBINGING VAN DE VREDE in deze richting nog een vruchtbare en heilzame actie te zien ontplooiën, en ik hoop dat de gestrekte armen, symbool van het Wereldcongres voor de Vrede, zich mogen uitspreiden over alle landen en alle volkeren ter wereld, opdat allen samen, in één alomvattende liefde, hand in hand zouden verder opmarcheren naar een schonere en betere toekomst.

Helsinki — voorloper van Genève —

In dit ruimtebestek heeft het geen zin de resoluties, die te Helsinki met eenparigheid doorheen de politiek en religieus bonte schakering van congressisten werden aangenomen, uitvoerig aan te halen. Wij willen er enkel op wijzen dat zij de waarachtige weergave zijn van een antwoord op noden, die de ganse mensheid aan den lijve gevoelt. Het bewustzijn, dat de vordering der techniek het mensdom met algemene vernietiging bedreigt, grijpt meer en meer om zich heen, zodat men te Helsinki deze maal stemmen hoorde opgaan, die zich totnogtoe niet in die zin lieten horen. Dit congres genoot op gebied van representatie een ongehoord succes. De verscheidene stellingen, die wij gedurende reeds 6 jaar aanprijzen om de dreiging van de oorlog te verwijderen, heeft ruimere aanhang gevonden dan ooit tevoren. Het zich daadwerkelijk scharen achter het verbod der atoombom, het antikolonialisme, de economische en culturele betrekkingen, het afschaffen van onstandigheden ter oplossing van de Duitse kwestie, de erkenning van China en de geleidelijke, evenredige en gecontroleerde ontwapening, heeft er ongetwijfeld toe bijgedragen de houding der regeringen meer hiermee in overeenstemming te dringen. De redelijkheid der oplossingen heeft vele gezaghebbende personen en kringen niet verhinderd zich in lijn te stellen met sommige aspecten van de buitenlandse politiek der Sovjet-Unie, alhoewel het geen twijfel lijdt, dat de Franse en Italiaanse christen-democratische afgevaardigden zich geenzins vereenzelvdigden met het communisme. Belangwekkend is het waar te nemen hoe de angst voor het verloop der toekomst de publieke opinie naar oplossingen drijft, die aansturen op de aanvaarding van onze prediking. We weten wel dat de evolutie van de toestand niet uitsluitend het werk is van de wereldvrede raad, en dat de poli-

situatie geschapen wordt door onhandigheid of scherpzinnigheid in het spel der mogelijkheden, dat politiek heet; Maar het staat vast dat het wereldvredecongres te Helsinki weerom, en met aangroeiende nadruk te allen kante, onze aanprijzingen onderlijnd heeft. We staan voortaan niet meer geïsoleerd als een verbeterde secte, maar worden welhaast opgeslorpt door de wereldopinie. Op het gebied der nucleaire wapens heeft Paus Pius bv. een geluid laten horen, dat alle vredesvrienden overtuigd het bij het goede eind te hebben. De toenemende kordaatheid, waarmee de regeringen aangepaald worden de weg van het overleg, dus van het geven en het nemen, op te wandelen, heeft de Grote Vier te Genève verplicht het principieel met elkaar eens te worden over de beslissende geschillen. Wij zijn er van overtuigd dat de uitwerking der oplossingen, die aan de onderscheidene ministers van buitenlandse zaken is toevertrouwd, nog op ernstige moeilijkheden kan stuiten, maar de houding van president Eisenhower heeft de hoop op overeenstemming zodanig versterkt, dat een terugweg praktisch niet meer mogelijk wordt; zonder dat belangrijke deuken in het krediet van vele staten wordt toegebracht. Zo we mogen aannemen dat de sabotage van onze congressen nog niet werd gestaakt, lijdt het geen twijfel dat haar resultaten deze maal de bijeenkomst te Genève flink beïnvloed heeft, omdat Helsinki bewees dat de verscheidenheid van politieke opinies geen hindernis blijkt te zijn om oplossingen voor de spanning in de wereld te vinden, zo de bedoeling maar aanwezig is de condities tot oorlog zorgvuldig kenbaar te maken.

Ons werk heeft dit voortgebracht, dat de Vietnam-kwestie, vorig jaar te Genève op ijszige manier, en zonder overtuiging door een deel der onderhandelaars behandeld, nu geen herhaling heeft gekend. Elk der regeringen heeft zich nu ingespannen DE houding aan te nemen, die toelaat haar krediet te verhogen. We geloven dat elk der volkeren deze maal de betrokken regeringen innig erkentelijk is voor de betoonde "Goodwill".

De balans van het wereldcongres te Helsinki was dus bepalend voor de toekomst. Drijven wij daarom verder de regeringen de weg der verzoening op, en exploiteren we de huidige ontspanning om goed te doen aanvoelen hoezeer de mensheid op vergelijkbaar aanstuurt. Het houdt echter in dat we fel moeten aanhouden en trachten de Helsinki-resoluties in werkelijkheid om te zetten. Ook zo de Sovjet-Unie zich vooralsnog met een compromis moest vergenoegen inzake de A-bom, moet deze eis hieromtrent even krachtig blijven: het verbod blijft ons doel.

Dat we ons daarom inspannen de voorhoede te blijven in de huidige tendens. De vredesbeweging heeft voorzeker haar doel nog niet bereikt; wij zijn nog lang geen onnodig element geworden.

Genève

Een keerpunt
Geen eindpunt

door L. Michielsen.

De topconferentie van de Vier Groten te Genève is voor de Vrede een succes geworden, dat de stoutste verwachtingen overtroffen heeft. Het feit dat de Vier elkaar ontmoet hebben op het hoogste vlak, de vriendelijke toon van de gesprekken, de angstvalligheid waarmee zij alle wederzijdse beschuldigingen vermeden hebben, de pogingen van de beide zyden om elkaars standpunt te begrijpen, het feit dat men tot een gemeenschappelijk communiqué gekomen is waarin de algemene richtlijnen voor verdere onderhandelingen omschreven worden, dat alles betekent een gunstige verandering van klimaat en laat ons toe de toekomst met meer vertrouwen en blijheid tegemoet te zien.

Genève is een keerpunt geworden. Genève heeft een einde gebracht aan de verbeterheid van de koude oorlog. Met Genève zijn we onbetwistbaar een periode van

ONTSPANNING INGETREDEN.

Vreedzaam naast elkaar bestaan, onderhandelingen in plaats van machtspolitiek en bedreigingen, zo luidden de stellingen van de Wereldvredecongres. In Genève hebben deze principes ongetwijfeld een grote triomf beleefd.

Het is voor ons, vredesstrijders, van het grootste belang te onderzoeken

WELKE OMSTANDIGHEDEN GENEVE HEBBEN MOGELIJK GEMAAKT.

Nant het is niet vanzelf gegaan. De Amerikaanse president en Foster Dulles zijn tegen wil en dank naar Genève moeten gaan. Ze hebben zich tegen deze ontmoeting verzet zolang ze konden.

Ze hebben, in de maanden die de conferentie vooraf gingen, alles gedaan wat mogelijk was opdat het op den sissert uitlopen zou. Dulles heeft verklaard, dat Amerika op de conferentie uitsluitend zou uitgaan van machtsposities. Ten aanzien van alle Amerikaanse televisiekijkers hebben Dulles en Eisenhower op de tafel geklopt om te tonen met welke geestesgesteldheid zij naar Genève trokken. Dulles heeft voor de commissie van buitenlandse zaken betoogd, dat er nu met Moskou te onderhandelen viel omdat het regime van de U.S.S.R. "op het punt van een totale economische ineenstorting" stond. Het algemene thema van de Westersers in de dagen voor Genève kwam hierop neer: van nu af aan kan er met de Sovjets gepraat worden, omdat wij er in geslaagd zijn hen door de overmacht van de Westerse bewapening schrik in te boezemen; meer in het bijzonder zijn wij daarin geslaagd met zij de Duitse herbewapening! Met andere woorden: het waren vooral de Parijse accoorden geweest zijn, die de onderhandelingen gebaand hebben!

Nochtans, in Genève toegekomen, hebben Eisenhower en Dulles
NIET MET DE VUIST OP TAFEL GESLAGEN.

Ze hebben niet met machtsposities geschermd; ze hebben zich intégendeel van hun beste kant getoond. In algemene zin mogen we zelfs zeggen dat ze ten overstaan van de vrede een constructieve houding aangenomen hebben. Dat is het nieuwe dat is de kentering, waarvan de wereld te Genève gateuge was.

Dat is het wat moet verklaard worden.

Het einde van de oorlog in K O R E A was hier het eerste begin. Om deze oorlog voort te zetten waren twee dingen noodzakelijk: -het perspectief op de overwinning; -de steun van de openbare opinie. In de Koreaanse oorlog ontbraken deze twee elementen en daarom kon het Sovjet-voorstel tot onderhandelen niet afgeslagen worden.

Gelijkaardig is het met de oorlog in V I E T N A M gegaan. Na Dien-Bien-Foe was alle vooruitzicht op overwinning definitief verkeken, terwijl anderdeels de vredeseis van het Franse volk niet meer te ontgaan viel. Daarom moest onderhandeld worden en daarom werd te Genève een tweede wapenstilstand gesloten.

Derde etappe. De gevaarlijke politiek van Eisenhower en F. Dulles heeft bij de Aziatische en Afrikaanse volkeren zulke heftige reacties ten bate van de vrede in het leven geroepen, dat de conferentie van B A N D O E N G de Amerikaanse politiek bij de kleurvolkeren definitief schaaftmat gezet heeft. Hier werd de vredespolitiek van Nehru een richtlijn voor nieuwe honderden miljoenen. Hier werd de U.S.A.-politiek - zo duidelijk dat iedere Amerikaanse burger het voelde - naar de isolatie gedreven.

Vierde etappe. Het O O S T E N R I J K S E volk wilde onweersstaanbaar een V R E D E S V E R D R A G . Gaarne was het bereid daarvoor één fundamentele eis te aanvaarden: de neutraliteit. Er bleef de Westerse staatslieden niets anders over dan ook te onderschrijven.

Verder. De gespannen verhoudingen tussen J O E G O - S L A V I E en de S O V J E T - U N I E waren zeker niet bevorderlijk voor de vrede. Zij werden door onderhandelingen geliquideerd en in Washington lachte men groen. Naar aanleiding van een der eerste dollargeschenken aan Tito in 1949 verklaarde een woordvoerder van het Amerikaanse staatsdepartement: "die dollars bezorgen ons tegen zeer goedkope voorwaarden tien divisies tegen de Sovjet-Unie". Aan deze operatie heeft Amerika in de loop van de volgende jaren ruim een miljard dollar of 50 miljard Belgische franken gespendeerd. Nu blijkt het dat ze zuiver weggeworpen waren. Dat stemt tot nadenken in Amerika.

Verder. De Amerikaanse regering heeft sinds jaren de economische blokkade der Oosterse landen gedecreteerd. Maar dat bleek een mes te zijn dat langs twee kanten snijdt. De behoefte aan afzetgebieden in praktisch al de landen is met geen enkel regeringsdecreet uit te schakelen, en in vele voorgaande nummers van "Vrede" hebben we talloze bressen in die hinderlijke muur kunnen noteren. Ten aanzien van de O O S T - W E S T H A N D E L hebbende westerse vertegenwoordigers een positief standpunt ingenomen.

Verder. Tussen Oost en West was er inzake C U L T U - R E L E E N P E R S O O N L I J K E U I T W I S S E - L I N G E N een gor dijn. Maar de drang om elkaar beter te leren kennen is beiderzijds zo groot geworden, dat ook in dit opzicht de Geneefse conferentie tot positieve resultaten moest komen. We zouden haast kunnen zeggen, dat de conferentie er zich toe bepaald heeft een verworvenheid te bekrachtigen, want er wordt vandaag over en weer gereisd dat het een plezier is om zien.

En ten slotte is er sinds 1949, toen de koude oorlog definitief ingezet werd - D E A C T I V I T E I T V A N D E W E R E L D V R E D E S R A A D geweest en van talloze andere vredesbewegingen. De propaganda van deze vredesbewegingen heeft bij de gisting van de openbare opinie als een desem gewerkt. Onze inspanningen waren niet vruchteloos. Wij hebben ons aandeel gehad in het vredessucces van Genève. Onze brochures en onze tijdschriften, onze miljoenen manifesten en onze affiches, onze meetings en vergaderingen, onze talloze contactnamen met allerlei personiteiten, onze propagandatochten en onze manifestaties, onze inzamelingen en publicaties van handtekeningen, onze petitionnementen en persoonlijke brieven ... het is alles niet nutteloos geweest en het moet verder gezet worden. We moeten er ons goed van bewust zijn, dat we als B.U.V.V. deel uitmaken van een wereldvredesbeweging, die met de bijeenkomst van H E L S I N K I bewezen heeft een zeer zwaar gewicht in de schaal te kunnen werpen.

Terocht schreef Joliot-Curie: "De openbare opinie was in feite deelnemer bij de discussies te Genève".

David Lawrence schreef in de "New York Herald Tribune" van 13 Mei:
"Dank zij

DE DOELTREFFENDHEID VAN DE KRUISTOCHTEN VOOR DE VREDE

"die ontwikkeld werden in Groot-Brittannie, in Frankrijk en in de U.S.A., gaat er een conferentie op het hoogste vlak plaatsgrijpen. President Eisenhower heeft zich laten meesleuren in de maalstroom van de politieke stromingen, die "zich hier en in het buitenland ontwikkelen".

Richards, een hoge Amerikaanse persoonlijkheid, merkte op dat de regering der Verenigde Staten "gezwicht was onder de werelddruk".

Op 26 Juli verklaarde President Eisenhower voor de Amerikaanse televisie: "We hebben in de loop van de jongste weken duizenden individuele telegrammen van sympathie en aanmoediging ontvangen. Behalve deze boodschappen zijn ons nog gelijkaardige telegrammen toegekomen van grote godsdienstige verenigingen, van handels- en arbeidersorganisaties... Ik weet vooral dat de volkeren vrede willen. Meer nog, al de andere in Genève aanwezige personen hebben zoals ik deze diepe verzuchting van de mensheid gevoeld".

Niet alleen de Amerikaanse openbare opinie uitte zich. De "New York Herald Tribune" maakt bekend dat "President Eisenhower meer dan 300 brieven per dag ontving. Die brieven kwamen meestal uit Frankrijk en Duitsland, maar ook uit Groot-Brittannië, Italië en Zwitserland."

"Paris Presse" van 21 Juli vertelt ons over de verpletterende arbeid waaraan het secretariaat van de Franse delegatie het hoofd moest bieden ingevolge de overvloedige briefwisseling aan E. Faure gericht. Uit meer dan 50 Franse departementen zijn er talloze delegaties gekomen. Afvaardigingen van heel invloedrijke persoonlijkheden uit Duitsland zijn eveneens naar Genève getogen.

De Engelse Labour-leider A. Bevan schreef in de "Tribune": "Het is de drukking van de openbare opinie en niet de bezorgdheid van de staatslieden, die de conferentie van Genève te weeg bracht".

Bevan heeft het juist gezien. Genève is niet vanzelf gekomen.

In de meeste andere landen is men zich duidelijk bewust van de rol door de openbare opinie gespeeld. In ons land is dat bewustzijn door een ganse reeks - trouwens verklaarbare - omstandigheden erg afgestompt geraakt. Meer nog. Doordat de openbare mening in ons land naar verhouding zo weinig bijgedragen heeft, dreigt juist daardoor een overtuiging veld te winnen dat het ook zo wel in orde komt.

Dat is des te gevaarlijker daar Genève wel een keerpunt, maar geen eindpunt betekent. Inderdaad, Genève bracht nog geen enkele concrete oplossing. Die taak werd overgedragen op de ministers van buitenlandse zaken, die in conferentie samenkwamen in October. En de resultaten van deze conferentie zijn nog geenszins gewaarborgd.

Ons besluit: opnieuw affiches plakken, manifesten verspreiden, kaarten verkopen, handtekeningen inzamelen..., verder de mensen wakker schudden.

Balans van de strijd tegen het atoomgevaar 655.963.811 handtekeningen

Door de Wereldvrede Raad werd een eerste balans opgemaakt van de resultaten, die de campagne tegen de atoomoorlog heeft behaald. Het aantal handtekeningen overtrof alle verwachtingen. Het liket het aantal, opgehaald met de oproep van Stockholm, ver achter zich: een bonus van 173 miljoen.

Het is duidelijk dat de openbare mening steeds bereidwilliger en met meer geestdrift de campagnes van de Wereldvrede Raad beantwoordt.

Enkele sprekende voorbeelden:

Oproep van Stockholm (1950)	482.482.199
Voor een vredespaakt tussen de Grote Vijf	612.522.504
Oproep van Wenen (1955)	655.963.811

In de volksdemocratische landen is de campagne praktisch beëindigd, maar in de meeste Westerse landen is ze nog volop aan gang.

Men rekent voor Parijs reeds alleen op 1.000.000 handtekeningen. Italië heeft er reeds 12.000.000. In Sao Paulo, op één na de grootste stad van Zuid-Amerika, heeft de bevolking bijna in zijn geheel getekend.

In Calcutta en omgeving brachten de militanten van de vredesbeweging meer dan 900.000 handtekeningen binnen.

Ook Australië zorgde voor 40.000 handtekeningen meer dan onder de oproep van Stockholm: eerst 160.000 - nu 200.000.

Een grootse campagne leverde 2.500.000 handtekeningen op in Indonesië, tegen 200.000 in 1950! In Japan tekende 1/3 van de bevolking: 32.000.000 handtekeningen.

Ook 1/6 der Syrische bevolking tekende deze actie, circa 609.000 handtekeningen.

De opgave die de Wereldvredebeweging zich heeft gesteld, namelijk door handtekeningenactie de wil der volkeren kenbaar te maken, levert waarlijk haar vruchten op. De atoomenergie moet niet voor oorlogsdoeleinden, maar in dienst der mensheid gebreikt worden. Wij sommen hier enkele groepen en organisaties op, die deze gedachte tot uitdrukking brengen:

vakbewegingen:

- Internationaal Verbond der Vrije Vakverenigingen (51 miljoen leden)
- C.I.O. (V.S.A. - 7 miljoen leden)
- Algemene Raad van Japaneze vakbonden (3 miljoen leden)
- Congres der Argentijnse boeren.

kerken:

- de Katholieke Kerk bij monde van de Heilige Vader.
- de Wereldraad van Kerken (bestaande uit 148 kerken van 48 landen)
- de Boeddhistische verenigingen der gehele wereld (uit kerken van 29 landen samengesteld)
- het Congres van 500 Amerikaanse Methodistenkerken.
- het Congres van 6000 congregationalistische kerken van Amerika.
- de Syrische Oulemas (geleerde Muselmannen)

politieke organisaties:

- de Wereldfederatie van liga's der Verenigde Naties (uit 50 landen)
- de Interparlementaire Unie
- de Congrespartij van India (8.884.000 leden)
- de Franse Socialistische Partij (S.F.I.O.)
- de Britse Labourparty

internationale conferenties:

- de Arabische volksbijeenkomst
- de Conferentie van Bandoeng
- de Conferentie van Aziatische Juristen
- het Internationale Rode Kruis

Zetten wij dus met verdubbelde moed deze campagne voort, versterken wij haar zelfs, zodat het tijdstip van het vernietigen der atoomwapens vlugger nabij komt en de ontspanning verzekert. Zo zullen wij door onze daden de mogelijkheid van vrede onder de volkeren bewijzen.

Daarachter komen er nog...

In vorig nummer gaven wij een overzicht van allerlei grotere en kleinere vredesacties door de B.U.V.V. in het land doorgevoerd. Wij eindigen met de woorden hier als titel genomen. Sindsdien heeft de B.U.V.V. een derde en een vierde brochure met namen en verklaringen van personaliteiten gepubliceerd. Sindsdien werden links en rechts nog verschillende steekproeven genomen, die ons toelaten eens te meer te bevestigen, dat ons volk de atoomwapens wil gebannen zien. We laten hier een kort overzicht van "kaartenverkoop" op verschillende plaatsen volgen.

ANTWERPEN: (Balansstraat en Vlaamse Kaai): 158 gezinnen werden bereikt, 128 kochten een kaart.

Schaarbeek (Foyer Schaarbeekois): 140 gezinnen werden bereikt, 121 kochten een kaart.

EVERE: 1.812 gezinnen namen een kaart van de B.U.V.V.

AALST: Op de "Glucoserie Lecleq" werken 70 mannen en vrouwen, 53 namen een kaart.

RIJSEWERKE (bij AALST): De gemeenteraad heeft zich eenparig uitgesproken voor verbod van atoomwapens. De gemeente telt ongeveer 600 gezinnen. Bij de 550 thuisgevonden families werden 517 kaarten verzet.

ST-GILLIS (Foyer Saint Gillois): 55 gezinnen bereikt, 42 kochten een kaart.

SART-MOLLIN-SOUVRET: 248 kaarten verkocht.

CHAPELLE-LEZ-HERLAIMONT (rues Coussis et du Nord): bereikte gezinnen: 69, verkochte kaarten: 65. In het "quartier des bois des Maîtres" werden 114 gezinnen geraadpleegd; hiervan kochten 108 een kaart.

CHATELINAU: (Quartier des Haies): 138 goedkeuringen.

MARCELINELLE: in een wijk werden 222 kaarten aan gezinshoofden verkocht.

CHEROCQ: 173 gezinnen werden geraadpleegd, 146 kochten een kaart.

HUY: Tijdens een door de B.U.V.V. ingerichte avond ter herdenking van de 10de verjaardag der atoomontploffing op Hiroshima werd onze oproep eenparig goedgekeurd en namen 55 gezinshoofden een kaart. In twee straten werden 36 gezinnen bereikt en 31 kaarten verkocht.

GODARVILLE (vier straten): 104 gezinnen bereikt, 94 kaarten verkocht.

PALISOLLE: 625 gezinnen bereikt, 565 kaarten verkocht.

EN DAARachter KOMEN ER NOG...

Sprokkelingen

ERGER DAN HITLER.

De professor in de natuurkunde aan de Universiteit van Sidney, Harry Messel, heeft sterilisatie geëist van diegenen die door atoomziekte zijn getroffen. Hij overtreft daarmee Hitler, die "slechts" de "normale" erfelijk belaste nakomelingsschap uitroeien wilde.... Messel zegt niets over de misdaad tegen de mensheid die besloten ligt in het plan van de NATO-machten om in geval van oorlog atoomwapens te gebruiken. In plaats daarvan wil hij de wereld beschermen voor monsterachtige atombabies met drie armen, zonder oren of neus of met andere abnormaliteiten, en verlangt hij van de Australische regering een sterilisatiewet. We moeten dus voor de gevolgen van de moordaanslag op de beschaving "beschermd worden", en niet voor de aanslag zelf.

Maar miljoenen tekenden reeds de oproep van Wenen en zullen zo de "atoomziekte", waaraan deze professor blijkt te lijden, onschadelijk maken.

IJZEREN GORDIJN.

De afvaardiging van onze parlementsleden, die momenteel te Moskou vertoeft, bezocht er de Lomonosof-hogeschool. Lang verbleven de ... snoepers in de sportzaal, waar een jong meisje met veel gratie een zeer gecompliceerde gymnastiekbeweging uitvoerde. Opeens hoorde zij applaus en bravogeroep. Ze richtte het hoofd op en liet het dadelijk weer beëindigd dalen.

In het studentenhuus hoorde men een piano spelen in het rustsalon. Een student speelt voor zijn vrienden. Tsjajkofski ruimt de plaats voor het oude studentenlied "Gaudemus igitur". Plotseling begint senator Rolin, hoogleraar aan de Brusselse universiteit, het lied met luider stem mee te zingen, nagevolgd door verschillende andere parlementsleden. "Spassibo" (dank u), zegt hij tot de jonge musicus.

Waarom men bij het eerste zicht dan toch besluiten mag dat de co-existentie niet onmogelijk is.

PUBLIEKE OPINIE: DOOR DE WERELDVREDESBEWEGING !

Walter Lippman van de "New York Herald Tribune" schreef: "Iets kan bereikt worden door beroep op de wereldopinie. Maar niet veel. Want het is onwaarschijnlijk dat de wereldopinie ons in sterke mate zal steunen. Het netto-resultaat van de conferentie van Genève is, dat overeenkomsten nu afhangen van onderhandeling, een ander woord voor iets geven in ruil voor iets anders en voor het trachten om tot een wederzijds voordelig accord te komen. Het land zou voorbereid zijn, moest pres. Eisenhower uitleggen wat onderhandelen betekent. Dan zou hij uit de wolken van nobele principes terugkomen op aarde, waar wij met de USSR moeten samenleven."

ADENAUER VERVOLGT VREDESVRIENDEN.

Het presidium van het Westduitse Vredescomité heeft een verklaring gepubliceerd, waarin krachtig wordt geprotesteerd tegen de vervolging van een aantal zijner leden door regering Adenauer. De woonhuizen van tal van leden van het comité zijn doorzocht, evenals het gebouw van de redactie van het weekblad "Stimme des Friedens". Tal van documenten, affiches e.d. werden in beslag genomen. Dit politieoptreden, aldus de verklaring, heeft kennelijk de bedoeling de arbeid van de vredesbeweging in West-Duitsland onmogelijk te maken. Zij noemt het alarmerend, dat deze vervolging vlak voor de conferentie van Genève plaatsvond en geeft uitvoerig de aanbevelingen en het doel van het West-Duitse vredescomité en de Wereldvredesraad weer.

ZES MAANDEN VOLDOENDE VOOR WAPENLEER !

De heer De Sweemer, socialistisch volksvertegenwoordiger, schreef in een hoofdartikel van het weekblad "Voor Allen": "...wij dienen het herleiden van de dienstplicht naar het strikt noodzakelijke steeds na te streven. Voor het onderrecht der wapens zijn zes maanden ruimschoots voldoende. Geen enkel techniek kan dit betwisten. Men heeft overigens

slechts de militieus te ondervragen om te weten wat kostbare tijd voor de jeugd er bij het soldatengedril verloren gaat !"

ENKELE UITSPRAKEN VAN VOORAANSTAANDE DUITSCHE

De onlangs overleden grote natuurkundige Albert Einstein schreef reeds in 1950: "Achter geheime muren werkt men in kortzichtige haast aan massa=vernietigingswapens. Wanneer dit doel bereikt is, treedt de vergiftiging van de atmosfeer door radio-activiteit, en diensgevolge de vernietiging van alle leven op aarde in het bereik der technische mogelijkheden. In deze lugubere loop der gebeurtenissen grijpt één stap in de andere. Elke nieuwe stap is het onvermijdelijk gevolg van de voorgaande. Aan het einde van de weg toont zich steeds duidelijker het spook van de algemene vernietiging af".

Doctor Martin Niemöller van zijn kant verklaarde: "Er is boden maar één alternatief. Of vreedzame co-existentie, of vernietiging... Wij Christenen hebben in 1933 moeten toezien hoe eerst de communisten en socialisten in de concentratiekampen werden geworpen; in 1935 kwamen de geestelijken aan de beurt en in 1939 was reeds het volk in boeien geslagen. Wij moeten handelen, voor het te laat is."

En prof. Dr. A. Schweitzer: "De wereld moet luisteren naar de waarschuwende stemmen van hen, die het gevaar kennen. Zij moeten tot de wereld spreken, zovelen van hen als maar mogelijk is. De mensheid moet de waarheid over de gevaren van de waterstofbom in gesprekken en artikelen gezegd worden."